

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobkyně **LUMEZI spol.s r.o.**, se sídlem v Karlových Varech, Staré Louce 52/333, zastoupené ing. Ladislavem Kubickou, daňovým poradcem se sídlem v Sokolově, Rokycanově 1929, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Karlových Varech**, se sídlem v Karlových Varech, Západní 19, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

t a k t o:

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

LUMEZI spol. s r.o. (*dále jen „žalobkyně“*) se podáním ze dne 12.12.2011, na titulní straně označeným jako „*Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu*“, domáhala vydání rozsudku, kterým by soud rozhodl, že „*Žalovaný Finanční úřad v Karlových Varech je povinen vydat rozhodnutí dle žádosti žalobce ze dne 23.12.2010 o prominutí příslušenství daní dle ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., v aktuálním znění, § 55a a to nejpozději do třiceti dnů od právní moci rozsudku.*“ Zároveň požadovala, aby jí soud přiznal náklady na právní zastoupení s úhradou k rukám zástupce.

Žalobu odůvodnila tím, že dne 23.12.2010 podala žádost o prominutí příslušenství daní dle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění novel (*dále jen „ZSDP“*). Touto žádostí žádala o prominutí vyčíslených a sdělených, ale stejně tak doposud nesdělených příslušenství daní tak, jak o těchto skutečnostech vede evidenci

Finanční úřad v Karlových Varech (*dále jen „žalovaný“*). Dne 10.1.2011 vydal žalovaný výzvu k odstranění pochybností, ve které požadoval sdělit ty údaje, které jsou zcela v jeho kompetenci a tudíž z obecných zásad pro správní řízení zcela nadbytečně je požadoval po žalobkyni. Žalobkyně odpověděla sdělením, ve kterém rozvedla svou žádost a uvedla, že požadované podklady je možné sdělit postupem, kdy žalovaný vyčíslí všechna aktuální příslušenství dle evidence, kterou vede ze zákona jako povinnost, a tento výstup žalobkyně obratem připojí ke své žádosti, aby byl naplněn formální i když zcela neracionální požadavek žalovaného. Dne 10.2.2011 vydal žalovaný výzvu k uhrazení správního poplatku vázícího se k předmětné žádosti a tudíž seznal, že žádost žalobkyně je srozumitelná a pochopitelná co do obsahu a předmětu. Dne 8.4.2011 však žalovaný na předmětnou výzvu reagoval rozhodnutím o odložení žádosti. Na to žalobkyně reagovala jako na nečinnost správního orgánu s pokusem o nápravu podáním stížnosti dle ustanovení § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějšího předpisu (*dále jen „daňový řád“*) a § 38 téhož zákona k nadřízenému orgánu žalovaného. Postup odvolacího orgánu i samotného žalovaného však nesjednal nápravu.

K žalobě připojila kopie listin obsahující úkony žalobkyně i žalovaného v žalobě zmiňované.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Konstatoval, že při posuzování žádosti žalobkyně o prominutí příslušenství daně jako mimořádného opravného prostředku při správě daní byl veden charakterem navrhovaného řízení a jeho potřebami, kde vážný (jak vyplývá z kontextu následné žaloby) právní zájem žadatele (tj. žalobkyně v této věci) byl do značné míry determinován angažovaností, kterou pro jeho úspěšné naplnění žadatel ve skutečnosti podstoupil. Podání žadatele, ve kterém navrhoval povšechné prominutí svých daňových povinností vybraného typu, navozuje silně formální přístup z jeho strany motivovaný maximalizací možnosti úlev při vědomí následného zániku účinnosti dotčeného institutu – což jako okolnost není ve věci nijak rozhodné. Správní orgán však při vyřízení žádosti nemohl sám o sobě předjímat rozsah žadatelem míněných situací nebo jednotlivých výsledků vyměřovacího řízení, aby o nich mohl vůbec konkrétně rozhodnout, neboť by tím svévolně omezoval právo žadatele na spravedlivé, resp. transparentní projednání věci a byla by tím nepřipustně založena i nepřezkoumatelnost jeho rozhodování. V rámci vzájemné součinnosti a v zájmu dosažení projednatelnosti návrhu proto správní orgán na tento nedostatek podání žadatele upozornil a vybídl jej, v jakém směru má pro potřeby navrhovaného řízení svou žádost doplnit. Žadatel však tomuto konkrétnímu a klíčovému požadavku nevyhověl, přestože erudovanost zástupce žadatele a správní instituty garantované daňovým řádem mu umožňovaly situaci účinně řešit a možnosti projednání svých zájmů dosáhnout. Správnímu orgánu tak nezbylo, než v souladu se svým předchozím upozorněním aplikovat na daný případ zákonný důsledek podle § 74 odst. 3 daňového řádu, kterým bylo v podstatě marné odložení věci. Tento postup správního orgánu je i patrný z vyřízení stížnosti subjektu. Pokud se žalobkyně dovolává srozumitelnosti své žádosti pro správní orgán na základě jeho výzvy k úhradě správního poplatku, pak žalovaný konstatuje, že se jedná o jiné řízení, které s obsahovou stránkou žádosti nemá spojitost, pouze je jí iniciováno a znamená povinný postup správního orgánu podle zvláštního zákona.

Doručením žaloby ke Krajskému soudu v Plzni bylo zahájeno řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších novel (*dále jen „s.ř.s.“*). Soud rozhodl o věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání za výslovného souhlasu žalovaného (č.l.45) a fikce souhlasu žalobkyně (č.l. 41) a na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodování (§ 81 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil následující skutečnosti:

Z podání označeného jako *Žádost o prominutí příslušenství daní*, datovaného dnem 23.12.2010, učiněného datovou zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem, které obdržel žalovaný téhož dne, bylo zjištěno, že žadatelka, žalobkyně v této věci, zastoupená Ing. Ladislavem Kubickou, uvedla: „*Žádám o prominutí příslušenství daní, dle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., v aktuálním znění, vyměřených u všech daní za posledních šest let.*“

Z listiny označené jako *Výzva k odstranění vad podání podle § 74 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění („dále jen daňový řád“)*, č.j. 398/11/128913403389, ze dne 10. 1. 2011, bylo zjištěno, že žalovaný žalobkyni sdělil, že její žádost o prominutí příslušenství daní ze dne 23.12.2010 není úplná a má vady, pro které není způsobilá k projednání. Současně žalobkyni ve smyslu ust. § 74 odst. 1 daňového řádu vyzval k odstranění vad podání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy s tím, že „...je třeba, specifikovat a doplnit:

- *konkrétní platební výměry na úroky z prodlení úhrad daňových povinností včetně doplnění výše předepsaných úroků a specifikace k jakým daňovým povinnostem a za jaká zdaňovací období byly předepsány*
- *konkrétní platební výměry na penále z prodlení úhrad daňových povinností včetně doplnění výše předepsaného penále a specifikace k jakým daňovým povinnostem a za jaká zdaňovací období bylo předepsáno.*

Žalobkyni rovněž poučil, že „*Budou-li vady podání ze dne 23.12.2010 odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na ně tak, jako by bylo předloženo bez vad v den původního podání. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným (§ 74 odst. 3 daňového řádu).* Konečně žalobkyni upozornil na skutečnost, že jí „...vzniká s podanou žádostí uhradit správní poplatek dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.“ Výzva byla zástupci žalobkyně doručena dne 16. 1. 2011.

Z písemnosti vyhotovené zástupcem žalobkyně dne 29.1.2011, označené jako *Odpověď na výzvu*, kterou téhož dne obdržel žalovaný datovou zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem, bylo zjištěno, že na doplnění původního podání žalobkyně uvedla: „*Žádám o prominutí všech položek příslušenství, penále nebo úroků u všech daní, pokud taková příslušenství vznikla, a to v době, za kterou je příslušenství ještě vymahatelné, tedy za posledních šest let před podáním žádosti o prominutí. Vzhledem k tomu, že příslušenství daní vzniká i bez vyměření a správce daně nemá okamžitou povinnost sdělovat platebním výměrem*

toto příslušenství, čehož bylo v hojné míře využíváno a konkrétní vznik příslušenství daní nebyl daňovému subjektu sdělen, není mi v tomto případě konkrétní číslo jednací vyměřeného příslušenství daně známo. Odkazuji proto v tomto na evidenci správce daně, který skutečnosti ohledně výše příslušenství v jednotlivých položkách u jednotlivých daní eviduje v konkrétním spisu daňového subjektu. Pokud správce daně požaduje uvést tyto konkrétní skutečnosti, žádám, aby mi byl poskytnut výpis z evidence daňových povinností s uvedením položek vzniklého příslušenství daní, s uvedením čísla platebního výměru, kterým bylo toto příslušenství daňovému subjektu sděleno, případně vystavení tohoto platebního výměru, pokud příslušenství nebylo dosud daňovému subjektu sděleno. O tento výpis pak doplním svou žádost. Pokud k podané žádosti vznikne povinnost hrazení správního poplatku, bude tento na výzvu uhrazen.“

Výzvou žalovaného č.j. 32373/11/128913403389 ze dne 10.2.2011 byla žalobkyně vyzvána v souladu s ust. § 5 odst. 2 zákona č. 634/2004 Sb. k zaplacení správního poplatku v částce 1000,-Kč vztahujícího se k žádosti o prominutí příslušenství daní ze dne 29. 1. 2011, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Ve výzvě je dále uvedeno, že poplatek náleží k prominutí příslušenství daně na DPH a je splatný buď při přijetí podání nebo později, vždy však před provedením úkonu.

Z listiny označené jako *Vyrozumění o neúčinnosti podání* vyhotovené dne 4. 4. 2011 pod č.j. 76947/11/128913403389, bylo zjištěno, že žalovaný žalobkyni podle § 74 odst. 3 daňového řádu sdělil, že podání žalobkyně označené jako žádost o prominutí příslušenství daní, zaevidované dne 23. 12. 2010 pod č.j. 176006/10/128913403389, se uplynutím lhůty stanovené ve výzvě č.j. 398/11/128913403389 ze dne 10.1.2011 stalo neúčinným, neboť žalobkyně ani podáním ze dne 29.1.2011 neodstranila vady předmětného podání.

Soud vzhledem k povinnosti rozhodovat na základě skutkového stavu věci zjištěného ke dni svého rozhodnutí ověřil dotazem na žalovaného aktuální stav věci. Žalovaný ve sdělení ze dne 29.8.2012 (dodáno do datové schránky zdejšího soudu 29.8.2012, 15:46:03 hod.) uvedl, že ve sporné záležitosti nedošlo ke změně stavu věci. Žalovaný na základě žádosti žalobkyně ze dne 23.12.2010 nevydal rozhodnutí dle § 55a z. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

Soud důvodnost žaloby posoudil na základě následujících úvah:

V posuzovaném případě podáním ze dne 23.12.2010 (tedy ještě za účinnosti ZSDP, který byl zrušen 1.1.2011), žalobkyně požadovala prominutí příslušenství daní dle ustanovení § 55a ZSDP. V žádosti uvedla: „*Žádám o prominutí příslušenství daní, dle ustanovení §*

55a zákona č. 337/1992 Sb., v aktuálním znění, vyměřených u všech daní za posledních šest let. “

Mezi účastníky řízení je sporné, zda měl žalovaný na základě podání žalobkyně ze dne 23.12.2010 povinnost vydat rozhodnutí podle § 55a ZSDP, potažmo zda bylo tímto podáním zahájeno řízení o prominutí příslušenství daní, jak tvrdí žalobkyně, nebo zda podání trpělo vadami, pro které nebylo způsobilé k projednání a žalovanému za stavu, kdy žalobkyně neodstranila vytčené vady povinnost vydat meritorní rozhodnutí nevznikla, jak tvrdí žalovaný.

Úvodem soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž, jak uvedený soud přdestřel ve svém rozsudku ze dne 22.3.2012, č.j. 7 Ans 5/2012-35, „...se nelze ochrany ve správním soudnictví podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Působnost těchto ustanovení je omezena na případy, kdy má správní orgán ve správním řízení povinnost vydat rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce, nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpal, pokud mu je ovšem příslušný procesní předpis zakládá, zákonné prostředky k ochraně před nečinností správního orgánu. K vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. nikomu žalobní legitimaci nezakládá a není ani založena pravomoc soudu poskytovat ochranu proti jiné nečinnosti správního orgánu než takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení, a rozhodovat o povinnosti správního orgánu v určité době takový jiný úkon provést (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Ans 6/2010 - 142, a ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 - 50, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98; všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). “

Podle § 55a ZSDP v rozhodném znění ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení (odst. 1). Ministerstvo může obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta (odst. 2). Byla-li žádost o prominutí daně zamítnuta, lze novou žádost podat nejdříve po šedesáti dnech ode dne doručení zamítavého rozhodnutí. V této nové žádosti nemohou být uplatněny stejné důvody, které již obsahovala žádost původní. Při opakování již odmítnutých důvodů bude nová žádost bez posouzení odložena. O odložení musí být žadatel vyrozuměn (odst. 3). Rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí. Týká-li se rozhodnutí podle tohoto ustanovení více daňových subjektů, lze je doručit zveřejněním ve Finančním zpravodaji (odst. 4). Odstavce 3 a 4 se použijí i na řízení o prominutí daně nebo jejího příslušenství vedená správcí daně na základě obdobného zmocnění stanoveného zvláštním předpisem (odst. 5).

Z citovaného ustanovení vyplývá, že prominout daň či příslušenství daně je v kompetenci pouze Ministerstva financí ČR, které je však zároveň oprávněno dle odst. 2 zmocnit obecně závazným právním předpisem k promíjení daně či jejího příslušenství správce

daně. Na podkladě ust. § 55a odst. 2 ZSDP pak Ministerstvo financí ČR vydalo vyhlášku č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně (vyhláška byla zrušena 1.1.2011 daňovým řádem). Slova „...může ...rozhodnout..“ v prvním odstavci nelze interpretovat ve smyslu založení kompetence Ministerstva financí ČR k rozhodování žádostí, nýbrž tak, že na prominutí daně, resp. jejího příslušenství nemá žadatel právní nárok. Dále lze z ust. § 55a ZSDP dovodit, že řízení o prominutí daně či příslušenství může být zahájeno jak z moci úřední, tak na základě podání daňového subjektu, které zákon označuje za žádost. O žádosti je kompetentní orgán povinen rozhodnout tak, že jí vyhová (zcela nebo částečně) nebo zamítne, nedojde-li v zákonem stanovených případech k odložení žádosti bez jejího posouzení.

Na základě výše řečeného lze učinit dílčí závěr, že ačkoliv na prominutí daně či příslušenství daně žadatel nemá právní nárok, platí, že byla-li podána žádost o prominutí příslušenství daně, stanovil ZSDP příslušnému finančnímu orgánu povinnost vydat o žádosti žadatele rozhodnutí.

Obdobně jako jiné procesní předpisy (např. zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů) klade i daňový řád na obsah podání určité minimální požadavky, bez nichž považuje podání daňového subjektu za nezpůsobilé jeho projednání. Zároveň stanoví postup správce daně pro případ, že podání zákonným požadavkům nevyhovuje, a právní následky odstranění, resp. neodstranění vad podání.

Podle § 21 odst. 6 ZSDP (tedy procesního předpisu účinného ke dni podání žádosti žalobkyně), *pro řízení je rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. Z podání musí být patrné, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje* (odst. 6). *Má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, vyzve správce daně daňový subjekt nebo jinou osobu zúčastněnou na řízení, aby je podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou správce daně stanoví, odstranil. Současně ho poučí o následcích spojených s jejich neodstraněním* (odst. 8, věta první a druhá). *Bude-li podání opraveno ve stanovené lhůtě, hledí se na ně tak, jako by bylo předloženo bez vady v den původního podání. Bude-li opravené podání předloženo až po uplynutí lhůty, považuje se za podané dnem, kdy bylo podáno po opravě. Nebude-li vyhověno výzvě správce daně, hledí se na toto podání, jako by vůbec nebylo podáno* (odst. 9).

Dne 1.1.2011 nabyl účinnosti nový daňový řád. Ten v § 264 stanovil, že *řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší* (odst. 1). *Žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkáni daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech* (odst. 6).

K odstraňování vad nový daňový řád v § 74 stanovil, že *má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, nebo vady, pro které nemůže mít předpokládané účinky pro*

*správu daní, vyzve správce daně toho, kdo podání učinil, aby označené vady odstranil podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou stanoví (odst. 1). Výzva obsahuje poučení o následcích spojených s neodstraněním označených vad (odst. 2). Budou-li vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty **neúčinným**, o čemž pořídí správce daně úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon (odst. 3).*

Žádost žalobkyně ze dne 23.12.2010 podle přesvědčení soudu nesplňovala obecné náležitosti podání v daňové věci, neboť „co se navrhuje“, nebylo vyjádřeno dostatečně konkrétně. Žalovaný zcela důvodně vyzval žalobkyni, aby předmětnou žádost upřesnila a doplnila konkrétní platební výměry na úroky, resp. penále z prodlení úhrad daňových povinností, včetně doplnění výše předepsaných úroků, resp. penále a specifikace, k jakým daňovým povinnostem a za jaká zdaňovací období byly předepsány. Pro odstranění vad žalobkyni stanovil lhůtu 15 dnů od doručení výzvy. Tuto lhůtu považuje soud za zcela přiměřenou a zejména umožňující žalobkyni, aby využila případně institutu potvrzení o stavu jejího osobního účtu a požádala ve smyslu § 151 daňového řádu o vystavení příslušného potvrzení. Žalovaný rovněž poskytl žalobkyni v zákonu odpovídajícím rozsahu poučení o právních důsledcích jak pro případ, že výzvě vyhoví, tak pro případ, že vady podání neodstraní, včetně poučení o neúčinnosti podání při marném uplynutí lhůty. Soud je přesvědčen, že postup žalovaného nejen korespondoval s ust. § 74 odst. 1 daňového řádu, nýbrž byl také souladný se základními zásadami daňového řízení, zejména se zásadami zakotvenými v § 5 daňového řádu. Soud má zato, že ustanovení § 74 odst. 1 daňového řádu lze vnímat jako formalizovaný způsob spolupráce správce daně a daňového subjektu, směřující k zajištění projednatelného podání, které po jeho zpoplatnění bude moci správce daně řešit. Žalobkyně, které byla výzva doručena 16.1.2011, sice na výzvu ve stanovené lhůtě reagovala, konkrétně dva dny před jejím uplynutím. Specifikaci svého požadavku ve smyslu výzvy ale neprovedla, odkázala na žalovaným vedenou evidenci a pro případ, že žalovaný bude na svém požadavku upřesnění trvat, požádala, aby jí „*byl poskytnut výpis z evidence daňových povinností s uvedením položek vzniklého příslušenství daní, s uvedením čísla platebního výměru, kterým bylo toto příslušenství daňovému subjektu sděleno, případně vystavení tohoto platebního výměru, pokud příslušenství nebylo dosud daňovému subjektu sděleno.*“ s tím, že o obdržení výpisu pak doplní svou žádost. Posledním dnem lhůty pro odstranění vad podání byl den 31.1.2011. Pakliže v odpovědi na výzvu ze dne 29.1.2011 ani později před uplynutím lhůty žalobkyně vady podání neodstranila a současně nepožádala ve smyslu § 36 daňového řádu o prodloužení lhůty k odstranění vad, stalo se podání uplynutím lhůty, tj. dnem 31.1.2011 neúčinným. Z důvodu § 74 odst. 3 věty druhé daňového řádu nutno dovodit, že tento právní důsledek nastal nezávisle na vůli žalovaného, přímo ze zákona (ex lege). Na tomto závěru nemůže nic změnit ani okolnost, že podle svého skutečného obsahu byla odpověď žalobkyně na výzvu ze dne 29.1.2011 mimo jiné žádostí o vystavení potvrzení o stavu jejího osobního účtu ve smyslu § 151 odst. 1 daňového řádu ani okolnost, že byla vyzvána žalovaným k zaplacení správního poplatku.

Za tohoto stavu věci žalovanému nevznikla povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé.

Podle § 81 s.ř.s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon* (odst. 2). *Soud zamítne žalobu, není-li důvodná* (odst. 3).

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. srpna 2012

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu